

Szezonos animékről röviden

Írta: Catrin, Hirotaka

A következő oldalakon fangirl és fanboy szemmel mutatunk be pár animét a nyári szezonból. Röviden véleményezzük, kritizáljuk az általunk nézett sorozatokat, így megtudhatjátok, nekünk mi tetszett vagy épp mi nem.

Catrin véleményei

Dive!!

Kellemes sorozat volt nyárra, a sport műfaj kedvelőinek kihagyhatatlan. Izmos fiúk ide vagy oda, nem vált *Freeze*hez hasonló, mókás fangirl mágnessé. A műugró téma és az olimpia, mint cél vonzó sorozattá tette, amihez hozzájött a srácok konfliktusa, fejlődése, megfelelési kényszere. Szerencsére nem lett bosszantóan shounenes sem, ami talán a regény ügyes adaptálásának köszönhető, de kiemelkedőt nem tudott nyújtani.

Látványra hol szép, hol egyszerű, semmi extra, az ugrások bemutatására sincs panaszom, persze többször kispórolták.

Az opening, mint egy régi sablonos pop sláger, az endinget megszerettem, nagyon kellemes.

Szumma nem vagyok elájulva, ami részben a sport műfaj iránti érdektelenségemben, részben a sorozat felejthetőségében

keresendő. Kayoko edzőnő hozzáállását kedveltem, de még ő sem fogott meg igazán a karakterek közül. A srácokból pedig annyi maradt meg, hogy: Kaji Yuki, Sakurai Takahiro, Nakamura Yuuichi, Uchiyama Kouki...

Azért inkább 10 ilyen, mint egy Kuzu no Honkai vetődjön a noitamina blokkba.

Hitorijime My Hero

Úgy fest, ez lett most a szezonkedvencem. A Hitorijime semmilyen meglepetést nem tartogatott, egy kedves BL egy tanár-diák kapcsolatról és annak problémáiról. A téma nem lett teljesen kifejtve, és szerencsére túldramatizálva sincs (kivéve az utolsó előtti részt, ahol a rendezés már-már bosszantó mértékét ölt). Megmarad könnyed, sulis romantikának, amit a másik pár és a baráti társaság jelenléte is okoz.

Beleolvasva a mangába megállapítható, hogy annak szexuális mértékét szinte teljesen száműzték az animéből, amit a

sztori függvényében nem is hiányoltam. Animében jobban tetszik, viszont a csók-jeleneteket rémesen sokszor kitakarták, amit nem kellett volna. Nem igazán értem, mire ez a nagy „cenzúra”, ha 1-2 jelenetet meg rendesen mutattak. Izgalom fokozás? Nálam másképp működött.

A seiyyuku emlékeztetése, az opening félelmetesen üdítő Hatano Watarutól (hasonlóan kellemes, mint a Yol endingje), a drámaibb endinget pedig a főszereplők seiyyui mindig más felállásban éneklék, amit nagyon megszerettem.

Szumma ez sem lett kiemelkedő sorozat, de műfajában kifejezetten tetszetős.

Lényeg, hogy hétről hétre vártam Kou-suke és Masahiro jeleneteit, ami a szezon többi sorozatáról nem igazán mondható el...

Konbini Kareshi

Itt a másik sorozat, amiért még valamennyire lelkesedtem. Nem sokat vártam tőle, csak, hogy a *Nijiori Days*hez hasonlóan egyszerű, de aranyos suliromai legyen.

Ezt többé-kevésbé hozta is, de nem vagyok elégedett. Még a vártnál is gagyibb, de aranyos, rondább, de aranyos, eseménytelenebb, de aranyos lett. Eléggé aranyos? Ha abból a szemszögből nézzük, hogy nem ölt moe mértéket, akkor igen, ha abból, hogy mennyit szerencsétlenkednek a karakterek, akkor NEM. Így állapodjunk meg az utóbbinál, mivel előbbit nem is vártuk tőle. Mihashi és Honda jeleneteit viszont itt is tükön ülve vártam, szóval nézzük inkább sorban a szegmenseket.

Poszítívumok:

- A PV-ben, borítón, OP-ED-ben látható több páros ellenére végig a négy főszereplőn és az ő kapcsolatuk alakulásán marad a hangsúly, aminek sztori és karakterek szempontjából is örülök.

- Mihashit és Hondát már az első résztől kezdve shippeltem, szerencsére haladtak is ezen a vonalon.

- Mashiki és Mishima is szimpatikus arcok.

- Néhány háttér, különösen a park és a konbini berendezése nagyon szépek.

- Az ending fülbemászó és érzelmes.

Negatívumok:

- A történet elég üres és eseménytelen egy sulis slice of life-hoz képest, a karakterek sem többek.

- A kapcsolatok iszonyat dőcögösen és felesleges húzásokkal haladnak előre, holott minden részben kb. eltelik egy hónap!

- 1-2 képet leszámítva a látvány félelmetesen gagyi. Az animáció és a karak-

terdizáján sokszor kimondottan röhejes és ronda.

- Az opening félelmetesen amsci gimis szám, de fülbemászó, hogy ***** meg!

- És mik ezek a nevek, most komolyan? Mihashi, Mashiki, Mishima? Csak próbáljuk megjegyezni.

Tsurezure Children

A Konbinivel ellentétben ez már rendezten teljesítette az elvárt sulis romantikát. Édes kis semmiség, epizódonként 12 percen, több párocskával váltakozva. Szórakoztató kikapcsolódás, kár, hogy ezektől az apró szeletektől senki sem nőtt hozzáigazán a karakterek közül.

A tiszterelemnek, az első vallomásnak, csóknak, kapcsolatnak, együttlétnek mind-mind láthattuk valamilyen próbálkozásait vagy formáját. Mókázás az egész, 1-2 jelenet kimondottan megnevetteti az embert, de szinte végig vigyorgásra kényszerít néhány

fárasztóbb momentet leszámítva. Annyi a baja még, hogy ez így kevés volt, sokaságukat tekintve mindegyik párról és szituációról lenne még mit kifejtteni. Bár lehet akkor teljesen önismétlővé, unalmassá fájulna, most még aránylag elkülönültek az esetek, hiába járták körül ugyanazt a témát.

Talán inkább az utolsó részért kár, ahol két pár szituációját a várt módon bemutatták, de a többiekre és a többi epizódra jellemző teljes mókára így már nem maradt idő.

Fate/Apocrypha

Apokripta. Hirota szereti a Fate-univerzumot és nagyon jól leírta, hogy ezt a darabját miért nem szereti, szóval értelmesebb sorokat arra kerestek. Én annyit mondhatok, hogy a Fate-tel mindig is hullámzó viszonyban voltam, és ez a sorozat valami félelmetesen gáz. Ronda látvány, tucatdízajn, agyonhasznált hangeffekt, idióta opening, felejthető ending, 30 üres karakter, érdektelen események stb.

Katsugeki/Touken Ranbu

Továbbra sem én vagyok a célközönség, de kicsit jobban lekötött, mint a *Hanamaru*, ami az elképesztő ufotable látványoknak, a karakterek limitált számának, és a Hijikata Toshizo körülményeknek köszönhető. Amúgy számomra totál érdektelen még mindig a sztóri is és a karakterek is, így mindössze annyit tudtam megjegyezni a bishikről, hogy az ATOMBISHIT Mikazukinak hívják. A többiek nevét mikor hallom,

tudom kiről beszélnek, és a rész közben meg is jegyzem, aztán úgy kihullik minden tudás, mint egy bemagolt szódolgozat után. Ehehehe. Gyere Hanamaru 2! Várlak, érzem, hogy van még mit fejlődöm.

Yami Shibai 5

Jobb mint a 4. évad, de teljesen felesleges és minden szempontból harmatgyenge ez is. Remélem nem lesz 6., leállhatnának már velem. Az endinge viszont isteni hangzik!

Chi

Jó, hogy végre vége lett, mert laposodtak az epizódjai (vagy csak mókából is megárt a sok)... semmi újdonságot nem tudok róla mesélni, kawaii, leszámítva néhány retard epizódot, mint pl. a nem olyan régi felhő-flash-selős. Egyre inkább úgy érzem, hogy meg kéne rendelnem a mangát és végre jól összenézni a régi és az új sorozattal. Érdekel, mik vannak onnan, és mik a teljesen anime original dolgok (bár vannak határozott ötleteim). Persze ha nem lennék annyira lusta és elfoglalt, akkor online már ezt összenézhettem volna. De az az igazság, hogy az embernek egyszerűen kell Chi a gyűjteményébe.

Élville valamikor érkezik majd a folytatás, így újult erővel várhatjuk majd Chi elképesztően aranyos megnyilvánulásait.

Dragon Ball Super

A lelkesedésem DB ügyben is egyre alábbhagy, köszönhetően az univerzum-fightnak. Olyan szempontból elmegy, hogy a sok ellenfél miatt váltakoznak a kis összecsapások, de én már teljesen a végét várom. 1-2 jelenet poén vagy tetszetős, szumma viszont unom. Zencsánék még mindig nagy trollok, Gokuéktól pedig már hárman kiestek: Krilin, Tenshinhan, Zseniális teknős... Azon jót nevettem, ahogy Beerus megjegyezte, hogy csupa kopasz veszi körül.

Őszi szezon

Várhatóan az *Inuyashikiről*, a *Just Because!*-ről, az új *Kino no Tabiról* és a *Hoozuki 2*-ről fogok írni legközelebb.

Hirotaaka véleményei

Sajnos pont abba a helyzetbe kerülünk, hogy a cikk írásának pillanatában a legtöbb sorozatból még egy rész hátra van, de azért nagyjából teljes képet tudok festeni az általam nézett animékről.

Konbini Kareshi

Catrin tanácsára kezdtem bele végül ebbe a címbe. Egy cuki kis történetet kapunk, ahol a két főszereplő srác próbálkozik a csajoknál, de nagyon lassan és bénán,

sőt már idegesítően bénán. Jó, nem akarnak ajtóstól rontani a házba, de finoman szólva is kissé szerencsétlenek. Ennek ellenére egy könnyed szórakozást nyújtó romi anime. A grafika elég vegyes, az animáció minimális, amikor lehet igyekeznek elkerülni, de amikor van, akkor is kicsit akadozik az a mozgás. A rajzolás sincs tel-

jesen a helyén, a karakterek néha nagyon bénán festenek, aránytalanok. A háttérképek viszont szépek, kelően részletesek. A zene pedig annyira nyálás, hogy kifolyik a képernyőből.

Ennek ellenére szerethető karaktereket kapunk, ha nem megyünk a falnak a töketlenkedésüktől, ráadásul olyan tartalmasak, mint egy kirakatbábú. Szerencsére a sztori arrafelé halad, hogy talán lesz is belőlük valami. A legnagyobb baja, hogy próbál több ponton drámai lenni, gondolok itt Mami háttérben lévő családi szigorára, vagy Miharu teljesen felesleges betegségére. Lehet ezzel próbálták mélyíteni a karaktereket vagy izgalmat belevinni a sorozatba. De ezektől csak annyira lettek mélyek, mint egy kapavágás az aszfalton és csak az idegességet sikerült fokozni, felesleges elem.

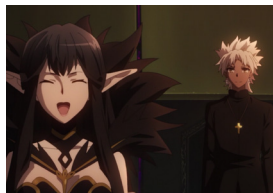
Lehetne tartalmasabb, de nem az, a sulirominak a legegyszerűbb kategóriáját képviseli.

Fate/Apocrypha

Ákár mennyire szeretem a Fate franchise-t, sajnos ez a leggyengébb darabja. A rendezés valahogy nem az igazi, túl összeszedetlen számomra és egy-egy jelenetet is túlhúzottnak érzek, a grafika meg nem méltó a Fate-hez, elképesztően sötét, szinte minden sötétben játszódik. Nem lenne ezzel semmi baj, ha erősíténé a hangulatot és érzékeltetné az események borús oldalát, de nem, inkább csak bosszantó. Maga a sztori sem köt le. Hiába van két csapat, mindenki azt csinálja, amit a saját fejében kifőzött, hiányzik a rendszer, a csapatmunka. Pedig milyen jó lenne ha nem csak párharcokat látnánk, hanem igazi háborút. További negatívum tárgyát képezi, hogy a karakterek egyike sem nőtt a szívemhez, de még a kis lábujjamhoz sem. Jó példa erre a felesleges Hasfelmetező "lolibugyi" Jack, de a többi is kezet rázhat vele. Elképesztően érdektelenek, a párbeszéddek katasztrófáisan egysíkúak,

tartalmatlanok, talán Shirou-ból nézek ki némi agyműködést. Mindezek ellenére, ha bizakodó kedvemben vagyok, akkor úgy vélem, még ki lehet ebből hozni valamit is. Az elmúlt 3 rész egészen jóra sikeredett, tetszetek a harcok, a támadások. A szent grál elorozása is szükséges, jó lépés volt. Frankenstein szörnyének halála pedig kimondottan élvezetesre sikerült. Hangok tekintetében sem jeleskedik az anime, minden csapáshoz ugyanaz a recsegő hang van betéve, mintha az A-1-nek nem lenne több hangeffektje.

Az opening pedig számomra rémes, de az Egoist amúgy is a halálom. Biztos lesz ebből izgalmas végkifejlet, csak már kezdjék el, még van 12 részuk hátra.

Vatican Kiseki

Ez az egy cím van a szezonban, amit élvezek és szeretek nézni. Az első négy rész nagyon jó volt. Szuperül felépített eset volt. Egy egyszerű templomi csodából egy jóval nagyobb üggyé nőtte ki magát, kellően adagolt feszültség, még több gyilkosság, nációk, drog. Volt itt minden. Viszont ez a legjobb eset is a sorozatban, így igazából itt mindent ellőttek, amit az anime még tartogat nekünk. Tehát meglepetés nem fog minket érni a további részekben. Akadnak azért ígéretes elemek is, gondolok itt Juliára, aki bár megúsza az afrikai szituációt, de a mostaniban visszatért, ráadásul pap barátaink majdnem meghaltak. Ez az összekötés nekem nagyon tetszett. Sajnos megmaradt a gyenge grafika, és a túl sötét terek. Rá lehet még mondani, hogy

Hiraga és Joseph munkamódszere is mindig ugyanaz, ahogy a történetvezetés is. De mivel én szeretem ezt a műfajt, így ez nem zavar. Kategóriájában még annyiban tudott erősíteni a sorozat, hogy elszakadt Japántól, mint helyszínt, meg az iskolától. Az érme másik oldala, hogy nem tudott élni ezzel a lehetőséggel, és hiába más a helyszín, nem látunk ebből semmit.

Különösebben mély karakterek itt sincsenek, bár ennél az animénél nem is igénylem. Plusz kicsit mélyebben is belemerülhet volna a tudományos nyomozás részleteibe.

Kakegurui

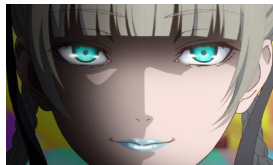
Szerencsejátékokra ráizguló, mondhatni elélvő domina lányok animében. Minden részben játszanak valamit, ami a játék végére egyébként még némi izgalmat is tartogat, mert szerencsére Yumeko nem nyer mindig, bár ettől még a végső diadal az övé lesz.

A játékfajta fejlődtek kicsit, az első részek kő-papír-ollójáéhoz és memóriajátékhöz képest már komolyabb szabályú játékok kerültek az asztalra. Ami viszont fájó, hogy bár ez egy szerencsejátékokon alapuló iskola, minden játék kártyaalapú, még az orosz rulett is. Lehet a mangában vagy a folytatásban más is lesz, de az animében csak kártya van, ami kicsit elszomorít. Az, hogy milliókkal és milliárdokkal dobálóznak, mint tét, teljesen neveltséges, ugyanúgy levelezéskor is mérhetnék a tétet.

A karakterek természetesen örültek, maga Yumeko szerencsejáték-megszállott, és a többiek is hasonlóan eljátszották már

azt a meglévő kevés eszközt is. Egyszóval mindenki egy elborult pszichopata. Lehet agyalni, hogy feszült helyzetben a karakter azért izzad, mert élvezi, vagy az azért élvezi, mert izzad. A központi elem az örültség, ami csak magamutogató elem, semmi több. Lehetne értelmesebb feszültséget is teremteni, de csak örültség van. Mondjuk ehhez az animéhez ez illik és aki szereti a stílust, annak telitalálat. A grafika továbbra is szép, az animáció jó, a kameraállítások is figyelemreméltóak. Persze színpadias, de itt ez jól tesz az animének.

Clione no Akari

Szeretek short animéket nézni, mert sokszor olyan remek darabokba futok, amiket sok normál sorozat is megirigyelhetne, akár történetről, akár átadott hangulatról van szó. Ilyen volt a *Yama no Susume (AniMagazin 34. szám)* is például. A Clione no Akari egy sulis anime, de amit a barátságról, összetartásról, megbánásról és a fájó elválásról mutat az átérezhető, megható, elgondolkodtató.

A történet dióhéjban arról szól, hogy a visszahúzódó Minorinak nincs barátja és a suliban is csak bántják. Két társa Kyouko és Takahashi, akik eddig csendben voltak, most közelednek a lányhoz és a barátságukkal ajándékozzák meg. Együtt mennek el az akváriumba és e-mail címet is cserélnek, habár Minorinak addig a pillanatig nem volt szüksége telefonra, mert nem volt kivel beszélnie.

teljesen más a hatása, mint az előbbieken szidott Konbininek.

Az sorozat első felében részben azt hihetjük, hogy egy kellemes baráti anime lesz ebből, cukisággal, de nem. Néhány rész után elkezdik adagolni azt a drámát és feszültséget, ami csak fokozódik az anime vége felé. Abból, hogy Minoroi beteg, mindenkinek kiderül, mi lesz a sorsa.

Engem nagyon meglepett mennyire át tudták adni az érzelmeket és a drámai hatást.

A grafika és a karakteranimáció teljesen jó egy short animéhez, szépen meg van rajzolva. Bár többször használnak állóképet és az animációval is spórolnak,

A tavaszi szezonból nyakamon maradt a **Sakurada Reset**, amiben a karaktereknek végéig sikerült papofával és érzelemmentesen, logikátlanul és sokszor követhetetlenül megmenteni a várost és magukat. Mégis egész jól elvoltam ezzel a sorozattal, talán pont ez az abszurditása tetszett. Jó pontot azért nem kapott, de előny, hogy lezár és kerék egész. A karakterek pedig tovább élhetik érzelemmentes életüket. Nem is kéne ebből több.

A **Sakura Quest** pedig továbbfűzte a semmit. Jó lett volna ez a „élesszük fel a fesztivált a városban” ötlet, de még ez is belassultan, unalmasan, érdektelenül tudta tálnai. Az utolsó rész lett végül a fesztivál és a lezárás, ami tökéletesen sikerült (legalább ez). Bár ha már öt-hat részig szenvedtek a fesztivál szervezéssel, akkor egy egész részt rá lehetett volna szánni,

nem csak egy felet. Annyira ráérték mindennel, akkor ezt miért kellett elkapkodni? Jobban „szét lehetett volna nézni” azon a fesztiválon.

Jó ötlet volt a mikrogazdaságok bemutatása, a munkavállalás és felnőtté válás problémája, a karakterek elé gúrgotett akadályok, sőt még a generációk közti nézetkülönbség is érdekes pontja az animének, de az egész túl moésra sikerült. Voltak benne jó ötletek, mint pl. az időseknek a technika megtanítása, de a sorozat gyenge, erőtlén, és amiket fent felsoroltam, azokba jobban, komolyabban bele lehetett volna menni, de a cukiság

elnyomta. Tény, hogy így a nagyközönségnek így maradt szórakoztató. Még mindig inkább a Hanasaku Irohát javaslom a téma kedvelőinek. Az jobban átadja ezt a témát, és élvezhetőbben, még ha több karakter iskolás is benne.

Őszre sok címet szemeltem ki, amit maaaajd megnézek, de most első körben a *Love Live Sunshine 2*, az *Inuyashiki*, a *Hoozuki*, és a *Kino* az, amiket valószínű, hogy követni is fogok.

Ezekon kívül az *Anime-Gataris*, a *Mahoutsukai no Yome* és az *Ousama Game* keltette fel az érdeklődésemet.